

Arrest

nr. 211 111 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DIERCKX
Boulevard Frère-Orban 9 / 1
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DIERCKX, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 11 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 september 2016 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen in zijn arrest van 9 mei 2017 (RvV 9 mei 2017, nr. X).

1.3. De commissaris-generaal trof op 6 juli 2017 nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan op 6 juli 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier, afkomstig uit Bagdad. U beschikt over de Iraakse nationaliteit. U groeide op in de Palestinastraat in de wijk Al Qanat waar u woonde tot 2007. In 2007 werd uw broer G.(...) ontvoerd door leden van het Mahdi leger. Er werd 20.000 dollar losgeld betaald, waardoor hij na vijftien dagen werd vrijgelaten. Uw neven F.(...) en K.(...) werden ontvoerd en uw neven D.(...) en F.(...) werden vermoord in de periode 2006 tot 2007. Nog in 2007 werd u afgeperst door een politieofficier die 10.000 dollar eiste. Toen de officier u probeerde te arresteren wist u te ontkomen. U vluchtte vervolgens samen met uw familie naar Syrië, waar u tot 2013 in Aleppo verbleef. U en uw gezin werden erkend als vluchteling van UNHCR in 2011. Tussen 2007 en 2013 keerde u een vijf of zestal keer terug naar Bagdad voor een korte periode, onder meer voor de aanvraag van Iraakse identificatiebewijzen voor uw gezin. In 2013 verslechterde de situatie in Aleppo echter, waardoor u besloot met uw familie terug te keren naar uw voormalige woning in de Palestinastraat in Bagdad. In juli 2013 betrokken militieleden van Hezbollah en Asaeb Ahl Al Haq een woning in uw buurt. In september/ oktober 2013 vroegen sjiiitische militieleden van Hezbollah en Asaeb Ahl al Haq (AAH) u om met hen samen te werken. U werd later ook gevraagd om met Hashed al Shaabi (HAS) te vechten. U weigerde steeds. In augustus/ september 2013 trachtten de milities uw zoon Y.(...) (O.V. (...)) op een ochtend te ontvoeren toen hij op weg was naar de supermarkt. Ze sloegen hem maar hij slaagde erin om te ontsnappen nadat de mensen uit de buurt begonnen te roepen en de wachter van de moskee vermoedelijk een schot loste. Y.(...) werd vervolgens gewond naar het ziekenhuis gebracht. In september 2013 verhuisde u met uw gezin naar uw schoonzus in Radwanayah, een buitenwijk van Bagdad. Vandaaruit trok u in februari/maart 2014 naar Ashti bij Erbil ten gevolge van de slechte levensomstandigheden bij uw schoonzus. In Ashti werd uw zoon zonder enige aanleiding op straat met geweld gearresteerd door politie. Na een ondervraging werd hij na enkele uren vrijgelaten. Op 14 juli 2015 verliet u samen met uw gezin Irak en trok u naar Turkije. Van daaruit reisde u via de Balkanroute naar België, waar u op 11 augustus 2015 samen met uw echtgenote N.(...) (O.V. (...)) en kinderen asiel aanvraag. Uw volwassen zoon Y.(...) en dochter R.(...) (O.V. (...)) dienden een aparte aanvraag in op basis van dezelfde feiten. Op 9 mei 2017 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing d.d. 30 september 2016 waarop uw asielaanvraag opnieuw door het Commissariaat-generaal werd onderzocht. Ter ondersteuning van uw identiteit/asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart en die van uw gezinsleden (met uitzondering van de kaart van uw echtgenote, die werd afgeleverd op 2 april 2009, werden alle kaarten afgeleverd op 15 juli 2011); de Iraakse nationaliteitsbewijzen van u en uw gezinsleden (alle afgeleverd tussen 2004 en 2011); uw huwelijksakte (d.d. 10 april 1989); uw woonstkaart d.d. 20 juli 2011; uw Iraaks rijbewijs s.d.; uw Iraakse rantsoenkaart d.d. 23 oktober 2013; een geboorteakte van uw zoon A.(...) d.d. 21 augustus 2011; meerdere documenten aangaande jullie verblijf in Syrië (o.a. twee kopieën van vluchtelingencertificaten voor uw zoon Y.(...) en uw vrouw N.(...) uitgaande van de Verenigde Naties d.d. 10 oktober 2013; een verblijfsvergunning voor uw vrouw d.d. 28 februari 2011; documenten aangaande het schoollopen van uw kinderen; een document om hulp te krijgen van de Syrische Halve Maan afgeleverd in 2011); meerdere Belgische medische attesten aangaande uw zoon Y.(...) waaruit blijkt dat hij een arts zag wegens problemen aan zijn schouder en dat hij medicatie kreeg voorgeschreven; een kopie van een verklaring van een psycholoog waarin verslag uitgebracht wordt van de psychologische consultatie die uw zoon Y.(...) onderging, afgeleverd op 17 juni 2016; twee Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u diabetes heeft; enkele foto's van u, uw zoon en uw dochter; enkele foto's die uw zoon Y.(...) na de poging tot ontvoering zouden afbeelden; een foto van een verwonde voet; en een fedex enveloppe waarmee u uw documenten kreeg opgestuurd.

B. Motivering

Ook na de herevaluatie van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier ten gevolge van het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 9 mei 2017, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u en uw gezin op 10 oktober 2011 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Er kan evenwel niet het minste geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u persoonlijk door de milities werd benaderd. Allereerst haalde u dergelijke toenaderingen niet aan bij aanvang van uw asielprocedure, wat reeds de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers enkel de algemene veiligheidssituatie in Irak te vrezen (DVZ, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Bovendien blijft u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal bijzonder vaag over wie u concreet benaderde, wanneer dit zich heeft voorgedaan en welke problemen u precies zijn overkomen (CGVS I, p. 14-15). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dan weer dat zij niet op de hoogte is van de wijze waarop de milities u hebben benaderd en waar ze u gevraagd hebben om samen te werken (CGVS N.(...) I, p. 7), terwijl u beweerde dat uw echtgenote thuis was tijdens het gesprek waarbij de milities u vroegen om samen te werken en dat ze hiervan bijgevolg op de hoogte was (CGVS I, p. 15). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering persoonlijk benaderd te zijn geweest door milities in 2013 voorafgaand aan de poging tot ontvoering van uw zoon Y.(...).

Wat betreft de ontvoeringspoging op uw zoon Y.(...), merkt het Commissariaat-generaal op dat de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig ondergraven wordt door het feit dat noch uw dochter R.(...), noch uw echtgenote N.(...) voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook maar enige vermelding maakten van deze ingrijpende gebeurtenis (DVZ, vragenlijst CGVS R.(...) en N.(...), vraag 3.5). Geconfronteerd met deze omissie kwam uw dochter R.(...) niet verder dan te stellen dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken was gezegd dat ze het kort moest houden, dat er geen tijd was en dat ze in het volgende gehoor alles zou mogen vertellen (CGVS R.(...) I, p. 18). Wanneer uw echtgenote werd geconfronteerd met dezelfde omissie in haar verklaringen, kwam zij niet verder dan te verklaren dat men zei dat ze niet meer moest vertellen en dat ze bij het Commissariaat-generaal meer tijd zou krijgen om de details te vertellen. Wanneer de dossierbehandelaar uw echtgenote er op wees dat ze echter heel wat zaken had verteld zoals het feit dat uw dochter niet naar school kon, verklaarde uw echtgenote dat ze er honderd procent zeker van was dat ze de poging tot ontvoering had verteld maar dat men had gezegd dat de details voor volgende keer waren (CGVS N.(...) I, p. 7). Uw echtgenote bevestigde echter aan het begin van haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat ze tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken alles (maar geen details) had verteld en dat alles genoteerd werd (CGVS N.(...) I, p. 2). De verklaring die zowel uw dochter als uw echtgenote aanleverden, namelijk dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken de nadruk werd gelegd op korte en bondige verklaringen, neemt niet weg dat geen van beiden ook maar enige vermelding maakte van deze bijzonder ingrijpende gebeurtenis die de directe aanleiding vormde voor jullie vertrek uit Bagdad. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat toen uw zoon in het ziekenhuis lag nadat de milities hadden gepoogd hem te ontvoeren, de politie was langs geweest in het ziekenhuis. U kreeg een kopie van de door de politie geregistreerde klacht. Gevraagd deze voor te leggen, verklaarde u dat u uw best zou doen (CGVS I, p. 13). De vaststelling dat u dit essentieel bewijsstuk voor uw asielrelaas niet indiende, doet gezien het grote aantal documenten aangaande de identiteit van u en uw gezin en het verblijf van u en uw gezin in Syrië en Irak dat u wel wist aan te brengen, bijzonder vreemd aan. U legde evenmin enig document voor aangaande de ziekenhuisopname van uw zoon. De foto's waarmee u de ontvoeringspoging wil aantonen zijn onvoldoende om de beweerde feiten te staven. Ze kunnen immers niet bewijzen wat de oorzaak van dergelijke verwondingen zijn. Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof aan de beweerde ontvoeringspoging meer gehecht kan worden.

Niet enkel kan er geen geloof gehecht worden aan de ontvoeringspoging van uw zoon, jullie directe vluchtaanleiding uit Bagdad. Ook aan jullie verklaringen aangaande jullie daaropvolgend verblijf in Radwanayah en Ashti kan geen geloof gehecht worden. Zo is het in de eerste plaats opmerkelijk dat u en uw gezinsleden allen verschillende verklaringen aflegden met betrekking tot de periodes dat jullie in Radwanayah en Ashti bij Erbil hebben verbleven. Jullie verklaarden allen dat u in september 2013 of vier maanden na uw terugkeer naar Bagdad in mei 2013, verhuisde van uw huis in Bagdad naar het huis van uw schoonzus in Radwanayah (CGVS II, p. 10, CGVS N.(...) II, p. 9, CGVS R.(...) II, p. 2, 8, CGVS Y.(...) p. 3, 9). Daar zou u acht of negen maanden of een jaar hebben gewoond (CGVS II, p. 12, CGVS N.(...) II, p. 10, CGVS R.(...) II, p. 3, 9, CGVS Y.(...) II, p. 3, p. 9). Wanneer u echter werd gevraagd wanneer u dan verhuisde van Radwanayah naar Erbil, gaven u en uw gezinsleden elk verschillende antwoorden. Volgens u vond de verhuis plaats in februari of maart van 2014 (CGVS II, p. 13), voor de val van Mosul (CGVS II, p. 12). Uw echtgenote situeerde de verhuis in april of mei van 2014 (CGVS N.(...) II, p. 10). Uw dochter verklaarde reeds verhuisd te zijn eind 2013 of begin 2014 (CGVS R.(...) I, p. 20), wat zou betekenen dat het verblijf in Radwanayah veel minder dan een jaar had geduurd, zoals zij had beweerd. Uw zoon ten slotte situeerde de verhuis in augustus 2014 (CGVS Y.(...) I, p. 15), hetgeen dus na de val van Mosul zou zijn, die plaatsvond in juni 2014. Hierbij aansluitend moet vastgesteld worden dat ook aangaande de werkzaamheden van uw zoon Y.(...) in Erbil flagrante tegenstrijdigheden tussen u en uw gezinsleden worden opgemerkt. Zelf verklaarde hij tijdens het eerste gehoor dat hij in een ijsjeszaak zou hebben gewerkt (CGVS Y.(...) I, p. 20). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat hij in Erbil geen

enkel gebouw kende, niks van de stad wist omdat hij 24 uur per dag thuis zat (CGVS Y.(...) II, p. 13). Hij verklaarde dat hij niet werkte in Erbil en de hele dag thuis zat (CGVS Y.(...) II, p. 13). Geconfronteerd met zijn eerder verklaringen, vertelde hij plots dat hij negen maanden lang elke dag ging werken, van 6.30u tot 19.00 's avonds, op feestdagen tot 12u of 1u (CGVS Y.(...) II, p. 13). Hij bevestigde dat het ging om de job als ijsverkoper, verklaarde dat hij geen ander werk deed, en dat zijn ouders wisten dat hij dat werk deed (CGVS Y.(...) II, p. 14). Opmerkelijk is evenwel dat bij het hernemen van het gehoor uw zoon, nadat hij een pauze had gehad in de wachtzaal waar u en uw echtgenote waren, plots verklaarde dat hij slechts een week als ijsjesverkoper werkte (CGVS Y.(...) II, p. 19). Volgens uw dochter werkte uw zoon een week lang als installateur van sanitair, werd hij daar niet betaald en werkte hij daarna gedurende een langere periode (meer dan enkele weken) als ijsjesverkoper (CGVS R.(...) II, p. 10). Uw echtgenote verklaarde in eerste instantie dat Y.(...) gedurende een week sanitair werk deed. Of hij daarna nog werkte wist ze niet (CGVS N.(...) II, p. 12). Na een pauze in de wachtzaal verklaarde ze dat hij gedurende een maand in een ijsjeszaak zou hebben gewerkt (CGVS N.(...) II, p. 14). Zelf verklaarde u eveneens dat uw zoon gedurende een week of tien dagen sanitair werk deed. Volgens u deed hij daarna geen ander werk (CGVS II, p. 14-15). Noch Y.(...) zelf, noch u, uw vrouw of uw dochter zijn er bijgevolg in geslaagd een eenduidig beeld te geven van de activiteiten van Y.(...) in Ashti/Erbil.

Daarnaast werd ook gevraagd naar de problemen die uw familie in Ashti/Erbil zou hebben gekend. Tijdens het eerste gehoor verklaarde uw zoon op een dag samen met een vriend te zijn opgepakt en naar het politiekantoor te zijn gebracht. Uzelf en uw echtgenote haalden in het tweede gehoor dezelfde feiten aan, waarbij zelfs werd vermeld dat Y.(...) in de koffer van de wagen werd meegenomen (CGVS II, p. 15; CGVS N.(...) II, p. 12). Toen Y.(...) tijdens het tweede gehoor werd gevraagd of uw familie ooit concrete problemen kende in Erbil, zei hij van niet. Ook op de vragen of uw familie problemen kende met de politie, of hij ooit in aanraking was gekomen met de politie, en of hij in Erbil ooit in een politiekantoor was geweest, antwoordde hij ontkennend (CGVS Y.(...) II, p. 16). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, ontkende hij deze verklaringen te hebben afgelegd (CGVS Y.(...) II, p. 16). Ook wat betreft deze feiten veranderde uw zoon Y.(...) zijn verklaringen nadat het gehoor was afgesloten en hij was teruggegaan naar de wachtzaal (CGVS Y.(...) II, p. 17). Hij verklaarde dat de dossierbehandelaar had gevraagd naar een arrestatie in Erbil, en dat hij wel voor een korte periode was meegenomen door de politie maar dat dit geen arrestatie was. Die uitleg kan echter geenszins verklaren waarom hij tijdens het gehoor ontkennend antwoordde op de vragen of hij ooit concrete problemen had, of uw familie problemen kende met de politie, of hij ooit in aanraking was gekomen met de politie, en of hij in Erbil ooit in een politiekantoor was geweest.

Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat het merkwaardig is dat uw dochter tijdens haar tweede gehoor in de context van jullie reis naar Erbil verklaarde dat jullie geen contactpersoon, geen verwanten, kennissen of vrienden hadden in Koerdistan (CGVS R.(...) II, p. 9). Deze verklaringen contrasteren met de verklaringen van u en uw echtgenote. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u namelijk dat u uw neef en nicht als contactpersoon hadden en dat uw neef Assad borg stond voor uw gezin (CGVS II, p. 14). Uw echtgenote verklaarde eveneens dat de man van uw nicht borg stond voor u en uw gezin (CGVS N.(...) II, p. 11). Gevraagd of uw dochter soms buiten kwam in Ashti, in Koerdistan, verklaarde uw echtgenote daarenboven dat uw gezin soms op bezoek ging naar nichtjes (CGVS N.(...) II, p. 14).

U en uw gezinsleden zijn van mening dat de tegenstrijdige verklaringen van uw zoon het gevolg zijn van het letsel dat hij in 2013 zou hebben opgelopen bij een poging tot ontvoering. Als bewijs hiervan legde u een attest d.d. 17 juni 2016 neer van een psycholoog in België. Los van de hierboven vermelde vaststelling dat aan de poging tot ontvoering geen geloof kan worden gehecht, kunnen de door u en uw gezinsleden aangehaalde mentale problemen van uw zoon geen verklaring vormen voor de verschillende grote inconsistenties. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat het attest van de psycholoog is opgesteld op basis van één enkel gesprek van anderhalf uur (document nummer 32, p. 3). Het betreft slechts een weergave van de indrukken en hypothesen van de psycholoog tijdens dit ene gesprek, en bevat geen sluitende diagnose met betrekking tot de problemen van uw zoon of de oorzaak van deze psychologische problemen. In het attest wordt ook aangegeven dat er geen neurologische test of geheugentest werd afgenomen. Het attest stelt enkel vast dat de verklaringen van uw zoon tijdens dat ene onderhoud niet gestructureerd waren, niet coherent of geplaatst in de tijd. Uit de verklaringen bij aanvang van de asielprocedure (DVZ, vragenlijst CGVS; DVZ, verklaring Y.(...)) en tijdens de gehoren op het CGVS blijkt echter dat uw zoon over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om een asielrelaas te kunnen brengen. Hij blijkt in staat om op de vragen die hem worden gesteld te antwoorden, waarbij onder meer wordt gepeild naar zijn verblijfplaatsen, zijn werk en de redenen waarom hij Irak heeft verlaten. Zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat uw zoon nerveus en gespannen is en zich op bepaalde momenten een aantal zaken verkeerd voor de geest haalt, dan nog dient vastgesteld te worden dat het hier geen details betreft, maar wel flagrante tegenstrijdigheden, bovendien niet enkel tussen uw zoon en de overige gezinsleden, maar ook tussen u, uw echtgenote en uw dochter onderling.

Wat betreft de problemen die u en uw familieleden kenden in 2007 en die de aanleiding waren voor jullie vlucht naar Syrië moet – gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas zoals hierboven uiteengezet - opgemerkt worden dat deze gebeurtenissen op zich niet volstaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Bagdad actueel nog steeds dezelfde problemen dient te vrezen.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen heeft u geenszins een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk gemaakt, noch maakte u een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te

verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral

soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.. In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk

uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u en uw gezin op 10 oktober 2011 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van bovenstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Uw documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en die van uw gezinsleden wordt immers, net zoals jullie verblijf in Syrië, niet in twijfel getrokken. De foto's van u en uw gezin en de medische attesten van u en uw zoon laten evenmin toe een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade vast te stellen. De fedex enveloppe die u aanbracht, bewijst enkel dat u documenten liet opsturen naar België, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische vrouw van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad. U heeft de Iraakse nationaliteit. U groeide op in al Tobshi en woonde vanaf uw huwelijk met uw echtgenoot S.(...) A.(...) A.(...)-K.(...) (O.V. (...)) in de Palestinastraat, Bagdad. In juli 2007 verhuisde u met uw echtgenoot en uw gezin naar Aleppo in Syrië omdat uw man in Bagdad werd afgeperst. In 2013 vertrok u terug naar Bagdad wegens de verslechterende situatie in Syrië. Drie à vier maanden na uw terugkeer naar Bagdad namen militieleden van Asaib Ahl al Haq of Hezbollah een huis in de buurt in. Militieleden vroegen uw man om met hen samen te werken. Uw echtgenoot weigerde. Enkele dagen later poogden de militieleden uw zoon Y.(...) (O.V. 8.105.039) te ontvoeren. Op dat moment nodigde uw zus u uit om bij haar te komen wonen in al Radwaniyah, in de rand van Bagdad. U en uw gezin verhuisden dan ook eind augustus, begin september 2013 naar Radwaniyah. Ten gevolge van de slechte levensomstandigheden en omdat uw gezin dacht dat het daar veiliger zou zijn, besloot uw gezin om in 2014 te verhuizen naar Ashti, bij Erbil. In Ashti werd uw zoon Y.(...) voor korte tijd gearresteerd door de politie, waardoor uw gezin besloot om op 14 juli 2015 het land te verlaten. U reisde via de Balkanroute naar België, waar u op 11 augustus 2015 een asielaanvraag indiende samen met uw echtgenoot. Uw zoon Y.(...) en uw dochter R.(...) (O.V. (...)) dienden een aparte asielaanvraag in op basis van dezelfde feiten.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die voor wat betreft de vluchtelingenstatus en een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

"(...)"

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit

dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in

de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw

te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u en uw gezin op 10 oktober 2011 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van bovenstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van derde verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Irakese nationaliteit, bent u Arabier en soennitisch moslim. U bent de zoon van M.(...) A.(...) S.(...) A.(...)-K.(...) en N.(...) J.(...) K.(...) A.(...) (O.V. (...)). U heeft een zus R.(...) (O.V. (...)) en drie jongere broers, Am.(...), Ab.(...) en Ah.(...). Uw hele gezin vergezelde u bij uw asielaanvraag. U woonde in Bagdad, in de Palestijnenstraat. In 2007 werd uw vader in zijn winkel bedreigd door milities. Daardoor verhuisde u op 21 juli 2007 naar Syrië waar u door het UNHCR als vluchteling werd erkend. Ten gevolge van de oorlog in Syrië keerde u in mei 2013 terug naar Irak, waar u in uw oude huis ging wonen. Vier maanden na uw terugkeer namen gewapende mensen het huis van uw burens in en begonnen ze mensen op straat lastig te vallen. Ze scholden soennieten uit. Op een dag in augustus 2013 werd uw vader opgeroepen om zich bij Hezbollah aan te sluiten, hetgeen hij weigerde. In september 2013 probeerde Hezbollah u te ontvoeren. U verzette zich, er begon een gevecht en omstaanders bekogelden de ontvoerders tot ze vertrokken. U werd naar het ziekenhuis gebracht. Na dit incident besloot uw vader het huis in Bagdad te verlaten. De dag erna ging u naar het huis van uw tante in Al Radwaniya, waar u acht of negen maanden verbleef. U bleef altijd binnen en het leven was erg moeilijk. Daarom vertrok u in augustus 2014 naar Erbil, waar u in de wijk Ashti woonde. U werkte een week als ijsjesverkoper, maar uw baas vernederde u en gaf u geen geld. Op een dag was u met een vriend en een hond op straat aan het wandelen, toen u werd opgepakt. U werd behandeld als dieven. Na twee uur werd u met behulp van uw vader vrijgelaten. U verbleef negen maanden in Erbil. Op 14 juli 2015 vertrok u van Erbil naar Ankara, Turkije. Vervolgens reisde u naar België waar u op 11 augustus 2015 asiel vroeg. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart, de woonstkaart van uw vader, de rantsoenkaart van uw gezin, een kopie van de huwelijksakte van uw ouders, documenten van de erkenning van u en uw familie als vluchteling door UNHCR, de geboorteakte van uw broer in Syrië, documenten van de school van uw broer en zus in Syrië, een document van het burgerlijk register van Syrië van uw zus, een verzoek tot medische consultatie van Fedasil, een medisch attest van Vivalia, een voorschrift voor medicatie en foto's van uzelf.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw vader. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die voor wat betreft de vluchtelingenstatus en een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

"(...)"

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni

2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben

deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u en uw gezin op 10 oktober 2011 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van bovenstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Alle door u neergelegde documenten werden eveneens door uw vader neergelegd en werden bijgevolg hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van vierde verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Irakese nationaliteit, bent u Arabier en soennitisch moslim. U bent de dochter van M.(...) A.(...) S.(...) A.(...)-K.(...) en N.(...) J.(...) K.(...) A.(...) (O.V. (...)). U heeft een oudere broer Y.(...) (O.V. (...)) en drie jongere broers, Am.(...), Ab.(...) en Ah.(...). Uw hele gezin vergezelde u bij uw asielaanvraag. U woonde in Bagdad, in de Palestijnenstraat. In 2007 werd uw vader in zijn winkel lastiggevalen door een officier en enkele handlangers die geld van hem wilden; uw vader weigerde. Twee dagen later kwamen dezelfde mensen naar uw huis om met hem te spreken. Uw moeder begon te schreeuwen en de personen sloegen op de vlucht. Later kwamen ze nog een keer naar de winkel van uw vader, maar hij zag hen van ver aankomen en sloeg op de vlucht. Op 22 juli 2007 verliet u met uw gezin Irak en trok naar Aleppo, Syrië. Uw familie diende er een asielaanvraag in, maar u weet niet of u werd erkend als vluchteling. In mei 2013 keerde u terug naar Bagdad, naar het huis waar u ook voor uw vertrek woonde. Twee maanden na uw terugkeer werd het huis van uw burens ingenomen door de militie Hezbollah. Drie maanden later werd uw vader door militieleden op straat aangesproken. Er werd hem

gevraagd om zich aan te sluiten bij de militie, hetgeen hij weigerde. Enkele dagen later probeerde de militie uw broer te ontvoeren. Drie personen sloegen hem. Mensen uit de buurt kwamen hem helpen en kwamen uw familie verwittigen. Uw ouders brachten uw broer naar het ziekenhuis waar hij twaalf uur verbleef. Na dit incident besloot uw vader dat u niet langer in het huis kon blijven wonen. Daarom verhuisde u na vier maanden in uw oude huis naar het huis van uw tante in Al Radwaniya, een buitenwijk van Bagdad. Daar verbleef u ongeveer een jaar. Omdat het leven daar erg moeilijk was, verhuisde u naar Erbil. U woonde in Ashti. Uw broer Y.(...) werkte een week als installateur van sanitair, maar daar werd hij niet betaald. Daarna werkte hij een lange periode als ijsjesverkoper. In Erbil had u problemen omdat de bevolking racistisch was. Op een dag werd Y.(...) opgepakt toen hij met een vriend buiten aan het spelen was. Uw vader en de moeder van de vriend, die Koerdisch was, konden hen dezelfde dag terug vrij krijgen. U verbleef acht of negen maanden in Erbil. Op 14 juli 2014 vertrok u van Erbil naar Ankara, Turkije. Vervolgens reisde u via Griekenland, Macedonië, en Servië naar België. U kwam op 11 augustus 2015 aan in België en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, de rantsoenkaart van uw familie, UNHCR-documenten uit Syrië van uw moeder (waarop ook u en de andere kinderen worden vermeld) en broer Y.(...), een geboortakte van uw broer, schooldocumenten van u en uw broer uit Syrië, medische documenten van uw broer Y.(...), foto's van uw broer Y.(...), identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw moeder, vader en broers, een verblijfsvergunning voor Syrië van uw moeder en minderjarige broers, het rijbewijs van uw vader en de huwelijksakte van uw ouders.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw vader. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die voor wat betreft de vluchtelingenstatus en een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“(…)”

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert

IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste W niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is

er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander

resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u en uw gezin op 10 oktober 2011 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van bovenstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Alle door u neergelegde documenten werden eveneens door uw vader neergelegd en werden bijgevolg hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekers stellen dat hun identiteit, nationaliteit en afkomst uit Bagdad niet in vraag worden gesteld, maar dat het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op het gegeven dat het ongeloofwaardig wordt geacht dat eerste verzoeker persoonlijk zou zijn benaderd door de milities. Verzoekers brengen in herinnering dat eerste verzoeker had verwezen naar inbraken in zijn wijk en dat hij werd benaderd door een lid van Hezbollah en Asaeb. Volgens verzoekers kan eerste verzoeker moeilijk verweten worden dat hij de naam van deze man niet kende omdat soennieten uiteraard zoveel mogelijk contacten met de sjiiitische milities vermijden. Het kan zijn echtgenote niet verweten worden, zo vervolgen verzoekers, dat zij niet weet hoe het gesprek, dat zij niet had bijgewoond en dat aan de voordeur plaatsvond, verlopen is. Bovendien wijzen verzoekers erop dat vrouwen in Irak afzijdig worden gehouden van dit soort zaken. Zij merken ook op dat eerste verzoeker zijn echtgenote ook niet wenste te verontrusten. Verzoekers besluiten dat hun verklaringen dus niet inconsistent zijn.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de ‘flagrante tegenstrijdigheden’ die werden opgemerkt in het relaas van de zoon van eerste verzoeker, thans de derde verzoekende partij. Verzoekers wijzen erop dat de letsels aan het hoofd van derde verzoeker niet in vraag worden gesteld, in tegenstelling tot de psychologische problemen van derde verzoeker zoals die blijken uit het omstandige verslag van 17 juni 2016 dat werd neergelegd en ook als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd. In de beslissingen, zo opperen verzoekers, wordt onder andere gesteld dat dit verslag is opgesteld op basis van één gesprek en geen sluitende diagnose bevat, terwijl het verslag door de *protection officer* werd gevraagd. Verzoekers stellen dat het onduidelijk is waarom de commissaris-generaal van mening is dat een psycholoog zich op anderhalf uur geen beeld zou kunnen vormen van de pathologie, terwijl de *protection officer* gedurende een onderhoud dat ongeveer even lang duurt wél zou kunnen stellen dat hij voldoende cognitieve capaciteiten heeft om zijn asielrelaas te kunnen brengen. Volgens verzoekers had de commissaris-generaal in die omstandigheden derde verzoeker moeten laten onderzoeken “door een arts-adviseur”. Verzoekers gaan ook nader in op de inhoud van het verslag van de psychologe en stellen dat er wel degelijk aanwijzingen zijn die de contradicties, geheugen- en aandachtstoornissen verklaren. Desondanks, zo stellen verzoekers, legt de commissaris-generaal de bevindingen van de psychologe naast zich neer om te besluiten dat derde verzoeker wel in staat is om een normaal gehoor af te leggen

en dat de tegenstrijdigheden niet het gevolg zijn van zijn aandoeningen. In een attest van 2 december 2016, zo stellen verzoekers, bevestigt een geraadpleegde psychiater dat er wel degelijk sprake is van een ernstige PTSD, maar dat er verder onderzoek moet worden gevoerd waarvoor het OCMW zijn goedkeuring nog niet heeft gegeven. Verzoekers citeren in dit verband het schrijven van de psychiater, dat zij ook als bijlage bij het verzoekschrift voegen. Hierbij verwijzen verzoekers ook naar een eerder vernietigingsarrest van de Raad. Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid te buiten is gegaan en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

In een derde middelonderdeel gaan verzoekers nader in op de ontvoeringspoging waarvan derde verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden. Verzoekers wijzen erop dat aan deze poging geen geloof wordt gehecht omdat de moeder en de zus van derde verzoeker hiervan geen melding hadden gemaakt tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Op basis van de verklaringen van tweede en vierde verzoekster stellen verzoekers dat zij niet de kans hebben gekregen om de ontvoeringspoging van derde verzoeker bij de DVZ te vermelden, maar dat zij dit wel spontaan vertelden bij de interviews op het Commissariaat-generaal.

Vervolgens wijzen zij erop dat in de weigeringsbeslissing wordt gesteld dat verzoekers de registratie van de feiten door de politie niet zouden kunnen voorleggen en evenmin documenten betreffende de ziekenhuisopname van derde verzoeker. Verzoekers verduidelijken dat zij vanuit Bagdad naar Radwaniyah vertrokken waren en daar ongeveer een jaar verbleven, maar dat zij toen niet de bedoeling hadden om naar het buitenland te vluchten en bij hun vertrek dus geen documenten meenamen om een eventuele latere asielaanvraag te staven. Ondertussen, zo opperen verzoekers, hebben zij aan ter plaatse verblijvende familieleden gevraagd om deze documenten te scannen, waardoor zij thans het hospitalisatieverslag en het attest betreffende de registratie van de feiten aan hun verzoekschrift toevoegen.

Ten vierde stippen verzoekers aan dat er tegenstrijdige verklaringen werden vastgesteld betreffende de periodes dat zij in Radwaniyah en in Ashti bij Erbil hebben verbleven. Met betrekking tot derde verzoeker verwijzen verzoekers naar diens psychologische problemen. Daarnaast brengen zij in herinnering dat zij, toen zij in Radwaniyah en in Ashti verbleven, weinig buiten kwamen en niet werkten of naar school gingen, waardoor hun besef van tijd enigszins wordt aangetast. Tenslotte citeren verzoekers een aantal passages uit de gehoorverslagen waaruit blijkt dat zij dezelfde verblijfsduur aangeven, hoewel zij moeite hebben om een exacte datum te plakken op hun aankomst in Radwaniyah en Ashti. Verzoekers verduidelijken nog dat derde verzoeker een week tot 10 dagen als sanitair installateur had gewerkt in Erbil en dat het werk in de ijsjeskar beperkt was in de tijd, waardoor zijn ouders dit niet hebben vermeld.

Betreffende de tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal meent te ontwaren in de verklaringen aangaande de aanhouding van derde verzoeker door de politie in Erbil, verwijzen verzoekers opnieuw naar de attesten van de psychologe en de psychiater. De tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zijn inderdaad zo flagrant, dat hieruit geen conclusies kunnen worden getrokken. Voorts stellen verzoekers dat de verklaringen van de andere gezinsleden elkaar helemaal niet tegenspreken.

Tenslotte gaan verzoekers in op de overweging uit de bestreden beslissingen dat de kinderen niet op de hoogte waren van de contactpersoon in Koerdistan. Verzoekers stellen dat zij hen niet van alles op de hoogte brachten om hen niet nodeloos te verontrusten of te belasten. Hierbij verduidelijken zij ook dat de bezoeken bij de nichtjes enkel door de eerste verzoeker en de tweede verzoekster werden afgelegd, zonder het ganse gezin, waardoor er geen tegenstrijdigheid bestaat.

Verzoekers besluiten bij hun eerste middel dat zij wel degelijk als vluchteling dienen te worden erkend.

In een tweede middel voeren verzoekers wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ditmaal in combinatie met de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen naar het eerder uitgesproken vernietigingsarrest van 9 mei 2017 en stellen dat er een onderzoek diende te gebeuren naar de subsidiaire bescherming, rekening houdend met het feit dat verzoekers afkomstig zijn uit Bagdad. Er werd echter, zo stellen verzoekers, onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke en individuele omstandigheden. Zo wordt er naar het oordeel van verzoekers geen onderscheid gemaakt tussen de gezinsleden, terwijl hun profiel uiteraard verschillend is. Er wordt evenmin rekening gehouden met hun soennitische achtergrond, waardoor zij overigens in 2007 in Syrië door UNHCR als vluchteling werden erkend. Verzoekers verduidelijken dat de vrouwen en de

minderjarige kinderen een specifiek profiel hebben en dat derde verzoeker lijdt aan bepaalde fysieke en mentale stoornissen, die behandeld worden met antidepressiva. In dit verband verwijzen verzoekers naar een vernietigingsarrest van de Raad en stellen zij dat de beslissing niet passend gemotiveerd is.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers het verslag toe van de psychologe M.-S. T. van 17 juni 2016, een medisch attest van dr. D. van 2 december 2016, een hospitalisatieattest en een attest van registratie van de ontvoering van derde verzoeker (Verzoekschrift, bijlagen 3-6).

2.2.2. In een aanvullende nota van 28 mei 2018 leggen verzoekers een aantal bijkomende stukken neer betreffende de poging tot ontvoering van derde verzoeker (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-4): een aantal gerechtelijke documenten en een attest van het hospitaal. Daarnaast leggen verzoekers een attest neer van de maatschappelijk werkster van het opvangcentrum betreffende de psychische problemen van derde verzoeker (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 5). Tenslotte leggen verzoekers een aantal (gerechtelijke) stukken neer betreffende de moord op A., de broer van eerste verzoeker, en de ontvoering en marteling van diens zoon, en stukken ingevolge de persoonlijke bedreigingen aan het adres van eerste verzoeker naar aanleiding daarvan (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 7-13). Tenslotte voegen verzoekers nog landeninformatie toe over de situatie van soennieten in Bagdad (Aanvullende nota, bijlage 14).

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer waaraan ze een medisch attest toevoegen van 28 mei 2018 van psychiater Dr. B. T.

2.2.4. Middels een aanvullende nota van 17 mei 2018 voegt de commissaris-generaal de 'COI Focus Irak betreffende de actuele veiligheidssituatie in Bagdad' toe van 26 maart 2018 (Aanvullende nota CGVS, bijlage 1).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers in 2011 in Syrië door UNHCR als vluchteling werden erkend, maar dat dit niet kan worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, §4, van de vreemdelingenwet, zodat de asielaanvragen ten aanzien van Irak dienen te worden beoordeeld.

De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoeker dat hij persoonlijk door de milities zou zijn benaderd omdat hij dit niet bij aanvang van zijn asielprocedure had verklaard, hij niet nader kan preciseren door wie hij werd benaderd en tweede verzoekster niet op de hoogte was van de wijze waarop hij werd benaderd.

Met betrekking tot de poging tot ontvoering van derde verzoeker wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de geloofwaardigheid van deze feiten wordt ondergraven doordat tweede en vierde verzoekster deze ingrijpende gebeurtenis niet vermeldde bij de DVZ. De commissaris-generaal is van oordeel dat de uitleg die tweede en vierde verzoekster gaven voor hun omissie, met name dat ze korte en bondige verklaringen

dienden af te leggen bij de DVZ, niet afdoende is om een bijzonder ingrijpende gebeurtenis, die de onmiddellijke aanleiding vormde voor het vertrek van verzoekers uit Bagdad, niet te vermelden. Bovendien acht de commissaris-generaal het opmerkelijk dat verzoekers geen enkel document neerlegden ter staving van de ontvoeringspoging, terwijl zij talrijke stukken voorlegden betreffende hun identiteit en hun verblijf in Syrië en Irak. De foto's van de verwondingen van derde verzoeker kunnen niet als bewijs dienen omdat deze de oorzaak van de verwondingen niet kunnen bewijzen.

Er kan volgens de commissaris-generaal evenmin geloof worden gehecht aan het verblijf van verzoekers in Radwanayah en Ashti omdat de verschillende gezinsleden hierover uiteenlopende verklaringen aflegden. Zo verklaarden alle verzoekers dat zij in september 2013 van hun huis in Bagdad naar het huis in Radwanayah verhuisden en daar 8 of 9 maanden of een jaar zouden hebben gewoond. Met betrekking tot de verhuis van Radwanayah naar Ashti merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers hierover uiteenlopende verklaringen aflegden. Blijkbaar stelde eerste verzoeker dat deze in februari of maart 2014 plaatsvond, terwijl tweede verzoekster dit in april of mei 2014 situeerde en vierde verzoekster zei dat zij reeds eind 2013 of begin 2014 verhuisd waren, hetgeen zou betekenen dat het verblijf in Radwanayah veel minder lang zou hebben geduurd. Derde verzoeker situeerde de verhuis naar Ashti in augustus 2014, dus na de val van Mosul. Daarnaast wordt in de beslissingen gewezen op een aantal flagrante tegenstrijdige verklaringen over de werkzaamheden van derde verzoeker in Erbil. Derde verzoeker verklaarde zelf aanvankelijk dat hij in een ijsjeszaak zou hebben gewerkt, maar bleek tijdens zijn tweede gehoor geen enkel gebouw te kennen en niets van de stad te weten omdat hij 24 uur per dag thuis zat en niet werkte. Ook eerste verzoeker, tweede verzoekster en derde verzoeker legden geen eenduidige verklaringen af over de activiteiten van derde verzoeker in Erbil, hetgeen door de commissaris-generaal opmerkelijk wordt bevonden.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat derde verzoeker verklaard had dat hij in Erbil samen met een vriend zou zijn opgepakt en naar het politiebureau werd gebracht, hetgeen door zijn ouders werd bevestigd. Tijdens een later interview, zo stelde de commissaris-generaal vast, ontkende verzoeker ooit in aanraking te zijn gekomen met de politie in Erbil.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat vierde verzoekster had gesteld dat zij geen contactpersoon, verwanten, kennissen of vrienden hadden in Koerdistan. Eerste verzoeker en tweede verzoekster verklaarden echter dat er een neef en een nicht als contactpersoon en borg optraden en dat hun gezin er zelfs soms op bezoek gingen.

In de beslissingen wordt voorts aangestipt dat verzoekers van mening zijn dat de tegenstrijdige verklaringen van derde verzoeker te wijten zouden zijn aan het letsel dat hij in 2013 had opgelopen bij de poging tot ontvoering. In verband met het neergelegde attest van de psycholoog in België van 17 juni 2016 wordt door de commissaris-generaal gesteld dat het werd opgesteld na één enkel gesprek van anderhalf uur en een weergave vormt van de indrukken en hypothesen van de psycholoog, maar geen sluitende diagnose bevat. Er wordt in het attest aangegeven, zo stelt de commissaris-generaal, dat geen neurologische of geheugentest werd afgenomen, maar derde verzoeker bleek tijdens dat onderhoud geen gestructureerd en coherent relaas te kunnen brengen dat correct in de tijd geplaatst was. De commissaris-generaal stelde echter vast dat derde verzoeker over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om zijn asielrelaas te kunnen brengen.

Naar aanleiding van de problemen uit 2007, die de aanleiding waren om naar Syrië te vertrekken, wordt in de beslissingen gesteld dat deze op zich niet volstaan om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar Bagdad nog steeds dezelfde problemen dienen te vrezen.

De commissaris-generaal concludeert dat geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk werd gemaakt en dat evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissingen gesteld dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter omwille van hun aanwezigheid een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Tenslotte stipt de commissaris-generaal aan dat het feit dat verzoekers door het UNHCR als vluchteling werden erkend, niet betekent dat zij *ipso facto* als vluchteling moeten worden erkend. De erkenning van verzoekers op 10 oktober 2011 vormt geen afdoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissingen gewezen op de neergelegde documenten, die niet van aard zijn de vaststellingen te wijzigen. De identiteit van verzoekers en hun verblijf in Syrië wordt niet in twijfel getrokken. De foto's en de medische attesten van derde verzoeker volstaan niet om een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

2.5.2. Beide door verzoekers aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder gezamenlijk behandeld.

2.5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.4. In het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.5. Zoals verzoekers terecht aangeven, worden de identiteitsgegevens van verzoekers, hun nationaliteit en hun afkomst uit Bagdad niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker als soenniet een vrees uitte om gedood te worden door de milities in Bagdad, omwille van inbraken in zijn wijk, omwille van een ontvoering van zijn broer in 2007 en een poging tot ontvoering van zijn zoon. Daarnaast stelde eerste verzoeker te zijn afgeperst door een officier van de politie (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 20 a, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 28 september 2015, vragen 4 en 5). Tweede verzoekster maakte onder andere gewag van onderdrukking van de soennieten waardoor haar kinderen niet meer naar school zouden kunnen (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, RvV 195 859, stuk 20 b, Vragenlijst CGVS tweede verzoekster, 28 september 2015, vraag 5). Derde verzoeker stelde dat hij bedreigd werd door Hezbollah en dat hij een week voor zijn vertrek geslagen werd door Hezbollah (AD derde verzoeker, stuk 23, Vragenlijst CGVS derde verzoeker, 28 september 2015, vraag 5). Vierde verzoekster klaagde zich dan weer over de onveiligheid in Irak en stelde dat een huis tegenover hen was ingenomen door de Asaeb-militie (AD vierde verzoekster, stuk 21, Vragenlijst CGVS vierde verzoekster, 28 september 2015, vraag 5).

In essentie baseren verzoekers zich dus op problemen met de sjiiitische milities omwille van hun soennitische achtergrond.

2.5.6. In hun eerste middelonderdeel verbazen verzoekers zich over het feit dat het ongeloofwaardig wordt geacht dat eerste verzoeker persoonlijk zou zijn benaderd door de milities en in een derde middelonderdeel stellen zij dat tweede en vierde verzoekster niet de gelegenheid zouden hebben gehad bij de DVZ om de poging tot ontvoering van derde verzoeker bij de DVZ te vermelden.

2.5.7. De Raad stipt aan dat uit de hierboven aangehaalde initiële verklaringen van alle gezinsleden bij de DVZ niet kan worden afgeleid dat eerste verzoeker ooit effectief persoonlijk door leden van de milities zou zijn benaderd. Bovendien vermeldden tweede en vierde verzoekster niet dat derde verzoeker slachtoffer zou zijn geworden van een poging tot ontvoering. De commissaris-generaal kon op basis van deze eenvoudige vaststellingen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers.

2.5.8. Wat de persoonlijke contacten van eerste verzoeker met de milities betreft, blijkt uit zijn interview op het Commissariaat-generaal dat hij aanvankelijk uitdrukkelijk stelde nooit kennisgemaakt te hebben met personen van de milities en nooit met hen gesproken te hebben (AD, eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 13a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS I, 20 januari 2016, p. 10). Nochtans stelde eerste verzoeker even later tijdens datzelfde interview dat hij wel degelijk benaderd werd door de milities (*Ibid.*, p. 14). Eerste verzoeker schetste dat er iemand, die hij niet bij naam kende, maar wel van gezicht, bij hen aanklopte en een gesprek aanknoopte aan de deur waarbij eerste verzoeker werd uitgenodigd om met de milities samen te werken (*Ibid.*, p. 14-15). Volgens eerste verzoeker was zijn vrouw hiervan op de hoogte omdat zij thuis was toen het gesprek aan de deur plaatsvond (*Ibid.*). Uit het verslag van het gehoor van tweede verzoekster blijkt echter dat zij niet weet waar de militieleden aan haar man zouden hebben gevraagd om met hem mee te werken (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 13b, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS I, 20 januari 2016, p. 7) en stelt zij dat dit “*ergens in de wijk*” zou zijn gebeurd.

2.5.9. In het middel gaan verzoekers in op het feit dat eerste verzoeker de naam niet kende van het militielid dat hem benaderde en op het feit dat zijn echtgenote geen details zou kennen. Zij gaan er echter aan voorbij dat hun onwetendheid over bepaalde aspecten slechts bijkomende vaststellingen zijn die de geloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoeker, dat hij daadwerkelijk persoonlijk zou zijn benaderd door de militieleden, verder ondergraven. De Raad stelt immers vast dat eerste verzoeker zelf aanvankelijk uitdrukkelijk had ontkend ooit een gesprek te hebben gevoerd met een militielid, waardoor zijn verklaringen op dit punt allerm minst consistent zijn. Bijgevolg kan het niet aannemelijk worden geacht dat eerste verzoeker persoonlijk werd benaderd en hoeft het evenmin verbazing te wekken dat tweede verzoekster hierover geen details kon weergeven.

2.5.10. Naar aanleiding van de poging tot ontvoering waarvan derde verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden, werden een aantal foto's neergelegd van derde verzoeker die een aantal bloederige letsels vertoont boven zijn rechteroog (AD derde verzoeker, stuk 4, Documenten, Foto's AZ (verwondingen)). Derde verzoeker verklaarde dat hij in september 2013 door twee personen, die in een auto zaten, werd gevraagd om mee te komen, maar dat hij weigerde, waarna hij slagen kreeg. Door het tumult van de omstaanders zouden de ontvoerders vertrokken zijn, waarbij ze over de hand van derde verzoeker zouden zijn heengereden (AD RvV 195 859, stuk 15, gehoorverslag derde verzoeker CGVS I, 14 januari 2016, p. 17). Volgens de verklaringen van eerste verzoeker vormde de poging tot ontvoering van zijn zoon de reden voor hun vertrek uit Bagdad, waarbij zij introkken bij zijn schoonzus in Radwaniyah (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 13a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS I, 20 januari 2016, p. 9). De geloofwaardigheid van deze ontvoeringspoging, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor het vertrek van verzoekers uit Bagdad, komt echter in belangrijke mate op de helling te staan doordat tweede en vierde verzoekster helemaal geen melding maakten van deze vervolgingsfeiten ten tijde van het opmaken van de vragenlijst bij de DVZ (*cf. supra*). Dit is uiterst bevreemdend aangezien eerste verzoeker dit voorval beschreef als de rechtstreekse aanleiding voor hun vertrek uit Bagdad. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld, bieden de foto's van de verwondingen aan het hoofd van derde verzoeker geen uitsluitend over de oorzaak ervan. Gelet op het feit dat tweede en vierde verzoekster deze ingrijpende gebeurtenis niet hadden vermeld bij de DVZ en omwille van de afwezigheid van een document van de politie naar aanleiding van deze ontvoeringspoging, wordt deze ongeloofwaardig geacht. De stelling van verzoekers in hun derde middelonderdeel, dat tweede en vierde verzoekster niet de kans zouden hebben gekregen om de ontvoeringspoging bij de DVZ te vermelden, is niet ernstig aangezien zij beiden bij hun gehoor op 28 september 2015 de uitdrukkelijke vraag kregen of zij nog iets wensten toe te voegen en hier beiden negatief op antwoordden (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, RvV 195 859, stuk 20 b, Vragenlijst CGVS tweede verzoekster, 28 september 2015, vraag 7; AD vierde verzoekster, RvV 195 859, stuk 21, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 7). Het feit dat zij dit enkele maanden later wel spontaan vertelden op het Commissariaat-generaal, doet geen afbreuk aan deze opvallende omissie.

2.5.11. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5.12. Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een document toe betreffende de hospitalisatie van derde verzoeker en een document naar aanleiding van een door hem neergelegde klacht (Verzoekschrift, bijlagen 5 en 6). In hun aanvullende nota van 28 mei 2018 leggen verzoekers een

aantal documenten neer van de onderzoeksrechter in al Rusafa naar aanleiding van de klacht van derde verzoeker en een vraag van eerste verzoeker om processtukken te bekomen betreffende de ontvoering van zijn zoon (Aanvullende nota verzoekers, bijlagen 1-3) en een attest van de hospitaalopname van derde verzoeker (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 4). Uit de gerechtelijke stukken (Aanvullende nota verzoekers, bijlagen 1-3) blijkt dat er een klacht zou zijn neergelegd naar aanleiding van de poging tot ontvoering, maar er kan niet worden geconcludeerd dat de feiten, die aanleiding gaven tot de klacht, ooit bewezen werden geacht. Bijkomend dient te worden gewezen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat nagenoeg alle documenten in Irak worden vervalst (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 6, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016). Uit het attest van hospitaalopname (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 4) blijkt dat derde verzoeker op 25 augustus 2013 in het Al Kindi-hospitaal werd verzorgd voor kneuzingen en verwondingen aan het gezicht en het lichaam, maar dit attest bevat geen bewijs van de oorzaak van deze aandoeningen. Indien de rechtstreekse aanleiding voor het vertrek van verzoekers uit Bagdad de poging tot ontvoering van derde verzoeker was, waarbij hij dermate gewond raakte dat hij in het ziekenhuis belandde en er gerechtelijke stappen werden ondernomen, is het des te opvallender dat tweede en vierde verzoekster hiervan tijdens hun eerste gehoor op het Commissariaat-generaal geen gewag maakten.

2.5.13. In hun tweede middelonderdeel stellen verzoekers in wezen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de psychologische toestand van derde verzoeker. In het administratief dossier werd een neerslag van een gesprek (duur: anderhalf uur) van derde verzoeker met een psychologe opgenomen (AD derde verzoeker, stuk 4, Documenten, brief psycholoog, 18 juni 2016). Uit deze brief, die verzoeker tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), blijkt dat verzoeker tegenstrijdige antwoorden geeft op de vragen en gebeurtenissen en handelingen niet kan plaatsen in tijd en ruimte. Derde verzoeker zou ook symptomen van post-traumatische stress vertonen. De psychologe concludeert onder andere dat hij geen deugdelijke verklaringen kan afleggen.

Uit de gehoorverslagen in het administratief dossier (AD derde verzoeker RvV 195 859, stukken 15 en 8, gehoorverslag CGVS I, 14 januari 2016 en gehoorverslag CGVS II, 14 juni 2016) kan niet worden opgemaakt dat derde verzoeker niet bij machte zou zijn om gebeurtenissen en handelingen in tijd en ruimte te situeren. Tijdens zijn tweede gehoor maakte verzoeker gewag van geheugenproblemen (AD derde verzoeker RvV 195 859, stuk 8, gehoorverslag CGVS II, 14 juni 2016, p. 18 en 19), maar tot op heden beschikt de Raad niet over een medisch attest waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat derde verzoeker in een interviewsituatie geen deugdelijke verklaringen zou kunnen afleggen. Bijgevolg kan de commissaris-generaal op dit punt geen onzorgvuldigheid worden verweten. De Raad merkt bovendien op dat de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten, waarvan derde verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest, niet louter wordt afgeleid uit de kwaliteit van zijn individuele verklaringen, maar uit het feit dat zijn moeder en zijn zus deze feiten onvermeld lieten en hierover geen stukken werden neergelegd. Naar aanleiding van de verklaringen van derde verzoeker over de periode dat het gezin in Koerdistan zou hebben verbleven, over zijn tewerkstelling aldaar en over de vraag of hij in Koerdistan al dan niet het voorwerp was van een arrestatie door de politie, merkt de Raad op dat ook de overige gezinsleden hierover uiteenlopende verklaringen aflegden.

Bij hun aanvullende nota van 28 mei 2018 voegen verzoekers een verklaring toe van de maatschappelijk werkster van het 'LOI' van Bassenge van 22 mei 2018, waarin wordt gesteld dat derde verzoeker tot tweemaal toe met een ambulance werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van psychische crisissen en dat hij een afspraak heeft bij dr. B. T. op 23 mei 2018 (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 5). Ter terechtzitting legt de aanwezige raadvrouw van de verzoekers een aanvullend medisch getuigschrift neer van dr. B. T. van 28 mei 2018, waarbij na een consultatie op 23 mei 2018 een post-traumatische stress als voorlopige diagnose wordt weerhouden.

De Raad kan zich onmogelijk uitspreken over de psychiatrische aandoeningen van derde verzoeker. De Belgische wetgeving voorziet trouwens in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen, die volledig losstaat van een verzoek om internationale bescherming (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *M'Bodj*, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, *Abdida*, §§31-36) en waarin desgevallend kan worden beoordeeld of derde verzoeker omwille van zijn psychiatrische problemen, die blijkbaar al tot opnames aanleiding hebben gegeven, in aanmerking kan komen voor een verblijfsmachtiging.

2.5.14. Met betrekking tot het beweerde verblijf van verzoekers in Radwanayah en in Ashti bij Erbil in Koerdistan, stelt de Raad op basis van de gegevens uit het administratief dossier vast dat hieraan geen

enkel geloof kan worden gehecht. Bij het opgeven van een overzicht van hun verblijfplaatsen gaven verzoekers allen te kennen dat ze minstens sinds 10 jaar in de Palestinastraat in Bagdad verbleven hadden tot aan hun vertrek op 14 juli 2015 (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster RvV 195 859, stukken 20 a) en 20 b), Verklaring DVZ 28 september 2015, persoonsgegevens; AD derde verzoeker RvV 195 859, stuk 23, Verklaring DVZ 28 september 2015, persoonsgegevens; AD vierde verzoekster RvV 195 859, stuk 21, Verklaring DVZ 28 september 2015, persoonsgegevens). Aangezien niemand melding maakte van een verblijf in Radwaniyah en/of in Ashti bij Erbil in Koerdistan, komt het weinig geloofwaardig over dat verzoekers daar geruime tijd zouden hebben verbleven. Het leugenachtig karakter van het verblijf in Radwaniyah en Koerdistan wordt nog versterkt door de uiteenlopende verklaringen die zij afleggen over de duur van hun verblijf aldaar, zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen. Door thans in hun middel te verwijzen naar de psychologische problemen van derde verzoeker en te poneren dat zij tijdens hun verblijf weinig buiten kwamen, slagen verzoekers er niet in aannemelijk te maken dat zij werkelijk in Radwaniyah en Erbil zouden hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoekers in Koerdistan dient het weinig verwondering te wekken dat derde verzoeker en vierde verzoekster niet op de hoogte waren van de contactpersoon in Koerdistan.

2.5.15. In hun aanvullende nota van 28 mei 2018 maken verzoekers melding van nieuwe vervolgingsfeiten in Bagdad. Zij stellen dat de broer van eerste verzoeker op 13 januari 2018 vermoord werd en dat diens zoon werd ontvoerd en gedurende vier dagen werd gemarteld. Hierbij voegen verzoekers een kopie van een beslissing van de onderzoeksrechter naar aanleiding van de klacht (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 7), het overmaken van het proces-verbaal door de onderzoeksrechter (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 8), de vaststellingen van de gerechtelijke geneesheer (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 9), een proces-verbaal van de vaststellingen van de politie van 17 januari 2018 (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 10), de overlijdensakte van A. A. K. (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 11) en een aantal foto's van de neef van eerste verzoeker (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 12) toe. Tenslotte voegen verzoekers een ongedateerde dreigbrief toe van AAH die gericht is aan eerste verzoeker en zijn zoon (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 13).

Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts 2 dagen voor de terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijken verzoekers een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.16. De Raad stelt vast dat verzoekers thans het gewelddadige overlijden van de broer van eerste verzoeker en de ontvoering van diens zoon als nieuwe vervolgingsfeiten aanbrengen. Naar aanleiding van de neergelegde stukken dienaangaande moet in herinnering te worden gebracht, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, dat steeds het nodige voorbehoud dient te worden gemaakt bij de beoordeling van de bewijswaarde van documenten uit Irak (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 6, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016). Zelfs indien zou worden aangenomen dat de broer van eerste verzoeker op gewelddadige wijze om het leven is gekomen, dienen verzoekers aannemelijk te maken dat er een verband zou bestaan tussen dit overlijden en de ongeloofwaardig bevonden problemen die derde verzoeker zou hebben gekend in 2013, waar zij in gebreke blijven. Naar aanleiding van de foto's van de neef van verzoeker (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 12), dient te worden opgemerkt dat de identiteit van de afgebeelde persoon niet kan worden vastgesteld en dat onmogelijk kan worden achterhaald wat de oorzaak is van de afgebeelde verwondingen. De authenticiteit van de ongedateerde dreigbrief van AAH lijkt twijfelachtig omdat het onduidelijk is waarom deze brief, die uitdrukkelijk aan eerste verzoeker en derde verzoeker gericht is, plots opduikt naar aanleiding van de terechtzitting van de Raad terwijl verzoekers reeds 5 jaar hun land van herkomst verlaten hebben.

2.5.17. In zoverre verzoekers een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade koppelen aan hun soennitische achtergrond, merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van meer gerichte vormen van geweld dat uitgaat van de sjiiitische milities (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus Irak De veiligheidssituatie in Bagdad', 26 maart 2018, p. 34). In dit kader komt het aan verzoekers toe om aannemelijk te maken dat zij inderdaad specifiek worden gevisieerd omwille van hun soennitische achtergrond en daardoor een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Aangezien de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig werden geacht, zijn verzoekers hierin niet geslaagd.

2.5.18. Gelet op de voorafgaande overwegingen dient te worden besloten dat het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is waardoor zij niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling en zij zich ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.19. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal gevolg heeft gegeven aan de overwegingen uit het vernietigingsarrest van 9 mei 2017 (RvV 9 mei 2017, nr. 186 600) en ditmaal wel degelijk een onderzoek dienaangaande heeft gevoerd. Hierbij werd rekening gehouden met de veiligheidssituatie in Bagdad die werd beschreven in de landeninformatie die na het vernietigingsarrest aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie onder andere AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 6, Landeninformatie, 'COI focus Irak De veiligheidssituatie in Bagdad', 6 december 2017; 15c beleid andere landen tav Bagdad; Irak vrijwillige terugkeer). Deze landeninformatie werd trouwens *geüpdatet* in de aanvullende nota van de verwerende partij van 17 mei 2018 (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus Irak, De actuele veiligheidssituatie in Bagdad', 26 maart 2018).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bagdad, na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden, sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en berm bommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers

door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich

mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Ondanks het feit dat er wel degelijk een aantal maatschappelijke problemen bestaan op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg en dat de grote hoeveelheid ontheemden in Bagdad de situatie bemoeilijken, kan niet worden ontkend dat de Iraakse hoofdstad op heden nog steeds een functionerende hoofdstad is.

Uit het geheel van de beschikbare informatie concludeert de Raad dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten in hun middel de analyse van de veiligheidssituatie niet. Zoals verzoekers in hun tweede middel lijken aan te geven, dient echter rekening te worden gehouden met het onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.20. Volgens verzoekers werd onvoldoende rekening gehouden met bepaalde persoonlijke omstandigheden. Verzoekers lijken van oordeel dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verschillende gezinsleden en dient rekening te worden gehouden met hun soennitische achtergrond en met de fysieke en mentale stoornissen waaraan derde verzoeker zou lijden.

De Raad merkt op dat verzoekers in hun middelen niet betwisten dat de meerderjarige leden van hun gezin aparte verzoeken om internationale bescherming hebben ingediend, waarbij alle gezinsleden zich baseerden op gelijkaardige asielmotieven. Ook met het oog op de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet dienen verzoekers dan ook in beginsel als een gezin te worden beschouwd. Het komt dan ook aan verzoekers toe aannemelijk te maken waarom de situatie van de minderjarige kinderen, die geen asielaanvraag hebben ingediend, een verhoogde kwetsbaarheid zouden opleveren of dat de psychische problemen van derde verzoeker aanleiding zouden geven tot een groter risico in het kader van het in Bagdad aanwezige willekeurige

geweld. Betreffende hun soennitische achtergrond werd reeds aangegeven dat dit eventueel aanleiding kan geven tot slachtofferschap van gericht geweld, maar uit niets blijkt dat deze soennitische achtergrond een verhoogd risico zou opleveren risico in de heersende situatie van willekeurig geweld in Bagdad. Bijgevolg kan niet worden besloten dat er "*persoonlijke omstandigheden*" bestaan die maken dat verzoekers, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico zouden lopen om slachtoffer te worden van het thans vigerende willekeurig geweld in Bagdad.

2.5.21. Er werd geen schending van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN